

Ayşe Polat'ın En Garde Filmi Örneğinde Göçmen Kız Çocuklarının Temsili

Emine Uçar İlbuğa

Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesi, Radyo TV Sinema Bölümü
Dumlupınar Bulvarı, Kampüs, 07058 Antalya/Türkiye
ucarilbuga@akdeniz.edu.tr

Özet. Ayşe Polat filmlerinde genel olarak göç ve göçmenleri konu edinmektedir. Bununla birlikte filmlerinde göçmen kökenli gençlerin kimliklenme süreçleri, büyüme sancıları, farklı oryantasyonları, yersizlik-yurtsuzluk, aynı anda her yerde olabilme, cinsiyet rolleri, varoluş sorunları, aşklarıyla, gündelik yaşamları, beklentileri, hayalleri salt bir sorun olarak sunulmamaktadır. Bu çalışmada Ayşe Polat'ın 2004 yılında çektiği İsviçre Locarno Film Festivali'nde Gümüş Leopar ödülünü kazandığı En Garde filmi analiz edilecektir. Filmde ailesiyle birlikte Türkiye'den Almanya'ya iltica eden, ancak burada ailesini bir kazada kaybederek bir Katolik yurdunda kalmaya başlayan Berivan ile burada tanıştığı 16 yaşındaki Alice arasında başlayan dostluk, her ikisinin de gelecek korkuları, gündelik yaşamdaki sorunları, yalnızlıkları gibi, var olma mücadeleleri sürecinde birbirleriyle dayanışmaları konu edilir.

Anahtar Sözcükler: Göçmen, Ergenlik, Ayşe Polat,

Representation of Girls in The Case of Ayşe Polat's "En Garde" Movie

Abstract. Ayşe Polat usually mentions migration and immigrants in her films. However the identification process, growing problems, different orientations, impropriety, rootness, capability of being everywhere at the same time, gender roles, existence problems, loves, daily lives, expectations, dreams of the young immigrant individuals are not presented as an absolute problem in her films. "En Garde" movie which was directed by Ayşe Polat and won Silver Leopard Award in Locarno Film Festival will be analysed in this study. The film is about Berivan who takes refuge in Germany with her family. Berivan loses her family in an accident, begins to stay in a catholic hospice and then she meets Alice who is 16 years old. The film also mentions friendship between two girls, concern for the future of both of them, their daily life problems, lonelines and their solidarity with each other in the process of existence struggles.

Keywords: Immigrant, adolescence, Ayşe Polat.

1. GİRİŞ

Göçmenler konu olarak bazen bireysel bazen toplumsal, kültürel ve siyasal koşullarıyla hem Türk sinemasında hem Alman sinemasında yer almalarına karşın, bu filmlerde çoğu zaman klişe temsillerin ötesine geçemediler. Filmlerde göçmen kadınlar daha çok toplumun dışında, sinmiş, baskı altında, desteğe ihtiyaç duyan ya da dinsel ve kültürel koşulları nedeniyle özgürlüklerini yaşamaktan uzak, sorunlu, erkekler ise kriminal,

kavgacı, sorun çıkaran, içinde yaşadıkları toplumun kurallarına uyamayan bireyler olarak öne çıkarıldılar (Uçar İlbuğa, 2006:59-82). Bir anlamda içinde yaşadıkları toplumun diğer bireyleri gibi gündelik yaşamları, sorunları ve bu yaşam sürecinde başarı ve ürettikleri alternatiflerle yer almak yerine daha çok sorun ya da sorunun kaynağı olarak filmlerin konusunu oluşturdular. İlk dönem göçmen sinemacılar Tunç Okan (Otobüs-1974, Cumaertesi Cumaertesi-1984, Fikrimin İnce Gülü-Sarı Mercedes-1992) ve Tevfik Başer (40m2 Almanya-1986, Sahte Cennete Elveda-1989, Elveda Yabancı-1991) filmlerinde göçmen konusunu farklı perspektiflerden işleyen yönetmenler olarak öne çıkarlar. Bu yönetmenlerin filmlerinde göçmenler daha çok kültürel, geleneksel, dinsel koşulları bağlamında farklı bir toplumda var olma sorunları, topluma entegre olamama gibi, yaşadıkları sorunlar ve dramlarla ön planda olurlar.

Tevfik Başer ve Tunç Okan Türkiye’de lise ya da üniversite eğitimini almış ve İngiltere, Almanya, İsveç gibi ülkelere eğitim amaçlı gitmişler, dolayısıyla göç nedenleri ve göç deneyimleri kendilerinden daha farklı olan diğer göçmenlerin filmlerinde temsillerinde bu durum belirleyici olmuştur. Türkiye’nin daha çok kırsal bölgelerinden ve çoğu zaman okul deneyimi hiç yok ya da ilkökul eğitimi ile sınırlı, kendi köy ya da kasabasından başka bir yer görmemiş, geleneksel yaşam ortamında büyümüş insanların sanayi toplumlarına göç etmeleri ve burada dil bilmeden var olma süreçleri sancılı olmuştur. Bu süreç özellikle ilk dönem göçmen temalı filmlerin vazgeçilmez konusu olmuştur.

Buna karşın geleneksel anlamda göçmenleri daha çok kurban olarak sunan anlayışın tersine “yeni ve sürekliliği olan bir göçmen sineması özellikle 1960’lı yıllarda Türkiye’den Almanya’ya işgücü göçüyle giden göçmenlerin çocukları tarafından” (Ulusay, 2008:174) başlatıldığı söylenebilir. Sinemada bu yeni akıma “bağımsız transnasyonal sinema(Naficy, 1996) post koloni melez filmleri (Shabat ve Stam,1997) aksanlı sinema (Naficy, 2001), 3. dünya sineması (Pines ve Wilken, 1989), düzen altı sineması (Cnafts, 1993), Üçüncü Alan (Métissage)¹ gibi kategoriler göçmenlerin alt kültürlerinden sıyrılarak uluslararası bir ağın içinde yeşerttikleri yeni bir kültürel aydınlanmayı göstermiş olup, aynı zamanda egemen kültürün yabancı kültür karşısındaki çekim alanını dengelemiştir (Tosun, 2006:110).

Bununla birlikte 1973’de Aile Birleşimi Yasası kapsamında daha ilk çocukluk evrelerinde ailelerinin yanına Almanya’ya getirilen ya da orada dünyaya gelen göçmen çocuklarının sinema filmlerinde göçmenlerin temsili daha farklı olmuştur. Böylece 1990’lı yılların sonu itibarıyla Almanya’da göçmenler yalnızca filmlerde konu edilmenin ötesinde bir boyuta taşınır. Almanya’da dünyaya gelen, sinemadan, sosyolojiye, siyaset biliminden oyunculuğa uzanan eğitim birikimleriyle, filmlerinde hem Türkiye hem de uluslararası arenada kendilerine özgü film dillerini oluşturan genç sinemacılar olarak Fatih Akın, Ayşe Polat, Buket Alakuş, Neco Çelik, Thomas Aslan, Yüksel Yavuz gibi yönetmenler ilk filmlerini çekerler. Bu filmlerde işledikleri konular ağırlıklı olarak yine göçmenlerdir, kendi gözlemlerine dayanan hikayeler, arkadaş ortamları, aileleri ve dışardaki yaşam alanları, deneyimleri, ilişkileri, yaşadıkları sorunlar, ürettikleri çözümler filmlerin ana konusudur. Ancak onlar ne kurban, ne de iki kültür arasında sıkışmış, patlamaya hazır bombalar olmaktan öte, kaçış çizgileriyle kendilerine özgü yaşam alanlarını yaratan bireyler olarak bu filmlerde karakterize edilirler. “Bu filmleri göçmenlerin konu edildiği diğer filmlerden ayıran en önemli nokta ise klişelerle temsillerinden ziyade yaşam dünyalarının ortaya konulmasıdır. Çünkü onlar ne tek başına Alman ne de Türk olarak tek bir kültürel kimlikle sınıflandırılmaktan öte çoklu kültürel ve kimlik yapılarıyla şekillendiler ve bu nedenle klişelerle temsil edilemeyecek denli değişken ve çok yönlü yapılarıyla filmlerde kendilerini temsil etmeyi başardılar. Dolayısıyla tek bir kültürel yapıyla sınırlanamayacak yaşam öyküleri bazen Batı’dan Doğu’ya bazen de Doğu’dan Batı’ya gidip gelen yol öyküleriyle sinemada anlam buldu” (Uçar İlbuğa, 2014). Bir anlamda yeni göçmen kökenli sinemacılar sinemada ne Alman ne Türk aksine her ikisini de içine alan ve diğer kültürlerden de beslendikleri üçüncü bir alan yaratmışlardır.

¹ Üçüncü Alan Sineması, Üçüncü Kültür olarak ta adlandırılan kültürel zeminden beslenmiş olup 1990’lı yılların ortalarından itibaren yürütülen çok kültürlülük politikalarının etkisiyle güçlenen ikinci ve üçüncü kuşak Türk göçmenlerin etnik ve melez kimliklerinin yanı sıra göçmenlik deneyimlerinin sinemadaki yansımaları da ifade etmiştir (Tosun, 2006:128)

Genel olarak Almanya’da Yeni Göçmen Sinemacıların önünü açan isim Fatih Akın olarak kabul görür. Fatih Akın kendi sinemasını “göçmen sineması olarak nitelendirmek yerine, Alman Sinemasının bir parçası olarak görmeyi ve kendi sinemasını kişisel sineması” (Ulusay, 2008:195) olarak adlandırmayı kabul eder. Özellikle 2000’li yıllardan itibaren hem Türkiye, hem Almanya hem de diğer uluslararası göç temelli sinema araştırmalarında Fatih Akın ve filmleri önemli yer tutar. Fatih Akın gibi göçmen temalı filmleriyle adını duyuran ve sinema çalışmalarını soluksuz devam ettiren ikinci isim ise Ayşe Polat olmuştur. Bu nedenle bu çalışma Ayşe Polat sineması ve 2004 yılında çektiği *En Garde* filminin analizi ile sınırlı tutulmuştur.

2. Ayşe Polat Sinemasına Kısa Bir Bakış

Yönetmen ve senarist Ayşe Polat 1970, Malatya doğumludur. 8 yaşında iken Almanya’da işçi olarak çalışan babasının yanına annesi ve diğer üç kardeşiyle birlikte göç etmiştir. Yönetmen 1990-1995 yılları arasında Berlin Özgür Üniversite ve Bremen Üniversiteleri’nde Alman Dili ve Edebiyatı, Kültür Bilimleri ve Felsefe eğitimi almıştır. 1989’da Hans Andreas Guttner’in çektiği *Dein Land ist Mein Land* adlı belgesel filmde reji asistanı olarak yer almış, aynı zamanda üniversite eğitimi boyunca *Entfremdet* (30 Dakika) adlı kısa filmini çekmiş, 1991 de aynı filmi ile Almanya’da Bundesbewerb für Jugend und Video destek ödülünü almıştır. 1992’de çektiği *Fremdennacht* (14 dakika) ise Almanya’ya iltica başvurusu yapan bir gencin hikayesine dayanır. Ardından 1994 de *Ein Fest Für Beyhan* (Beyhan’ın Düğünü, 25 dakika) adlı kısa filmini çeker. 1994 WDR destek ödülü yanında, 1994 Türkischen Film Festival Nürnberg’de birincilik ödülü alır. 1997 yılında *Gräfin Sophia Hatun* (16 dakika) filmiyle Ankara Film Festivali’nde Jüri Özel ödülünü kazanır. 1999 yılında hiç sinema okuluna devam etmemiş, alaylı bir yönetmen olarak ilk uzun metrajlı televizyon filmi olan ve ölen iş arkadaşının 11 yaşındaki kızıyla birlikte bir eşcinsel Türk’ü konu alan *Auslandtourne* (Yurtdışı Turnesi, 91 dakika) filmini çeker. Bu filmi, Karlovy Vary ve Tokyo Uluslararası Film Festivallerinde izleyici ile buluşur, Ankara Film Festivali’nde ise en iyi genç araştırmacı ödülünü alır.

Yönetmenin asıl çıkışı 2004 yılında çektiği ikinci uzun metrajlı filmi olan *En Garde* (Koru Kendini, 94 dakika) ile olur. Bu filmiyle İsviçre Locarno Film Festivali’nde hem en iyi film hem de en iyi oyuncu dallarında Gümüş Leopar ödülleri alırken, aynı zamanda 2004 en iyi Almanya Eleştirmenler ödülüne de sahibi olur. Ayşe Polat’ın 2010 yılında çektiği *Luk’s Glück* (Haluk’un Mutluluğu, 88 dakika) üçüncü uzun metrajlı filmidir. Filmde Almanya’da göçmen bir ailenin Lotto ikramiyesi kazanmasıyla, Türkiye’ye dönme planları ve orada yeni bir hayata başlama hikayeleri konu edilir. *Luk’s Glück* filmine, Förderpreis Deutscher Film Hof (2010) en iyi kurgu ödülü verilir. Yönetmenin 2013 de çektiği son uzun metrajlı filmi *Erbin* (Mirasçı, 75 dakika) ise Rotterdam Film Festivali’nde ilk gösterimini yapmıştır. Ayşe Polat 2013-2015 yıllarında Türkiye’de Tarabya Kültür Akademisi bursiyeri olarak yer aldığı dönemde *Ötekiler* adında bir belgesel çekmiştir. Film 35. İstanbul Film Festivali kapsamında gösterilmiştir. Filmde, Van’da yaşayan Ermenilerin hikayeleri üzerinden bir tarihsel bellek okuması yapılmaktadır.

(http://www.goethe.de/ins/tr/tr/ist/ver.cfm?fuseaction=events.detail&event_id=20733337 E.T. 712.06.2016).

Sonuç olarak Ayşe Polat’ın ister kısa film ister belgesel isterse uzun metrajlı filmleri olsun işlediği konular, göçmen hikayeleri üzerinde odaklanmaktadır. Bu konular hem yönetmenin kendi biyografisinden izler taşımakta hem kendi içinde yaşadığı çokkültürlü, çok dilli ortamlardan ve ilişkilerinden edindiği gözlemler ve deneyimlerden kaynak bulunmaktadır.

3. EN GARDE- KORU KENDİNİ (2004)

‘En Garde’ filmi İsviçre’de 57. Locarno Film Festivali’nde en iyi film dalında Gümüş Leopar ödülü yanında, filmin başrol oyuncularından 19 yaşındaki Maria Kwiatkowsky² ve Pınar Erincin en iyi kadın oyuncu dallarında Gümüş Leopar ödülünü birlikte almışlardır. Ayrıca *En Garde* filmine 2004 Hamburg Film Festivali’nde Otto Spenger ödülü verilmiştir.

² En Garde’in, 4.07.2011 başrol oyuncusu Maria Kwiatkowsky 26 yaşında iken Berlin’de hayatını kaybetmiştir (Morgenpost, 8.07.2015).

Film, 16 yaşında, içe kapalı, yüksek akustik seslere aşırı duyarlılığı olan, hassas yapılı, henüz ergenlikten genç kızlığa adım atma sancılarını yaşayan Alice'in annesi tarafından Katolik bir yetiştirme yurduna bırakılmasıyla başlar³. Annesi Alice'in kendi sorumluluğunu alması gerektiğini düşünmektedir. Yurda gelişiyle birlikte kendisini sevgiyle karşılayan hemşireye karşın, oda arkadaşları tarafından daha ilk gün tehdit edilir. Bu durum onun yeni evinde hayatının hiç de kolay geçmeyeceğinin bir işaretidir. Alice hem büyük annesinden ayrılmanın hem de annesinin kendisini yurda bırakmasının verdiği üzüntüyle içine kapanır, kırılmanlaşır. Ancak yurttaki kendisine yakın davranan ve iletişim kurmak için çaba harcayan Berivan ile tanışması onun için yeni bir başlangıç olur. Berivan ise ailesiyle Türkiye'den Almanya'ya iltica etmiş, ancak ailesi bir kaza sonucu hayatını kaybedince yurda yerleştirilmiş Kürt kökenli bir genç kızdır. Berivan Alice'e göre daha iyimser, umutlu, iltica talebi henüz kabul edilmediği için, sınırlı oturma izni ile Almanya'da yaşamak durumunda olan bir genç kızdır (http://www.filmportal.de/film/en-garde_72dea4d04b4b4cbb9d3b2d56b159f3b5 E.T.14.06.2016). Berivan ise yurttaki diğer arkadaşları tarafından iltica talebinde bulunmuş bir yabancı olarak dışlanmakta, sürekli elinde taşıdığı, içinde önemli evrakları, fotoğrafları ve parasının olduğu naylon torba nedeniyle kendisine "Tüte"⁴ diye hitap edilmektedir. Böylece daha ilk geldiği günden itibaren giyimi, makyajsız hali nedeniyle diğer kızlardan ayrılan, oda arkadaşları tarafından annesinin "fahişe" olduğu için kendisine bakmadığı yönündeki alaycı sözleri nedeniyle sürekli aşağılanan Alice'e bir anne şefkati ile yaklaşan Berivan'ın dostluğu kısa süre içinde bir dayanışmaya dönüşür.

Berivan yurttaki boş zaman etkinliği olarak hiç bilmediği bir spor olan Eskrim'e yazılır. Alice de Berivan ile birlikte eskrim sporuna başlar. Her ikisi de bu spor ile hayata yeniden hazırlanırlar. Berivan zamanla bir pizzacıda çalışan Arnavut kökenli İtir ile karşılaşır ve ona aşık olur. Berivan'ın İtir'e aşık olması ile Alice Berivan'ı kaybetmekten korkar. Berivan ise hem aşkı yaşamak hem de arkadaşı Alice ile dostluğunun devam etmesi için yoğun çaba harcamak durumunda kalır. Böylece bir yandan kendi toplumu içinde yersizyurtsuzlaşan büyüme dönemindeki bir kız çocuğu ile kendi ülkesinden kaçmak zorunda kalmış ve yeniden yerliyurtlulaşmaya çalışan bir kızın kültürel, dilsel, dinsel, farklılıkları ortadan kaldırarak birarada, dayanışma içinde varolma süreçleri ve yeniden kendileri için bir alan yaratma mücadeleleri filmin ana konusunu oluşturur.

Bir gençlik filmi olan En Garde'de, Almanya'da kimsesiz ve geleceği belirsiz bir Kürt kızı ile annesi tarafından bakılmadığı için, rahatsızlık duyan, mutsuz bir Alman kızı arasındaki ilişki ve bu ilişkinin Alice de yarattığı değişim /dönüşüm işlenmektedir. Göçmen gençleri tema alan diğer bir çok filmde (Fatih Akın, Kısa ve Acısız- 1998; Yüksel Yavuz, Aprilkinder-1998; Buket Alakuş, Anam-2001) ana karakterler göçmen erkek gençlerden oluşmakta ve gençlerin ergenlik döneminde yaşadıkları büyüme, kimliklenme krizleri, iki kültür arasında sıkışmışlıkları, uyuşturucu sorunu, kriminal olma potansiyelleri bu filmlerin teması olmaktadır. Dolayısıyla bu filmlerde çoğu zaman toplumda var olan göçmen gençlere ilişkin kalıp yargılar da güçlendirilmektedir (Treiblmayr, 2011:191-224). Ayşe Polat'ın bu filminde ise kızlar merkezde yer almakta ve burada krizi yaşayan göçmen kökenli Berivan gibi, ailesinden ayrı kalmak zorunda olan, bu nedenle psikolojik sorunlar yaşayan Alice ön planda yer almakta, her iki kızın kriz anlarında birbirlerine destekleri öne çıkmaktadır. Alice'in Berivan'ın desteği ve dostluğu ile hayata tutunduğu gibi, Berivan da anne ve babasını kaybetmiştir ve tam da ergenlikten genç kızlığa adım atma sürecinde, geçici oturma izniyle, her an sınır dışı edilme tehlikesi içindedir. Yurttaki hemşire ve Alice ile yaşadığı sorun nedeniyle oturma izni tehlikeye düştüğünde, yine Alice'in desteği ile yeni bir yurda yerleştirilmiş ve iltica talebi tehlikeye düşmemiştir. En Garde filmini metaforik olarak Almanya ve göçmenler üzerinden değerlendirmek gerekirse, göçmenler Almanya için bir sorun olmaktan öte, bir umut olarak yer almaktadırlar. Filmde de Berivan Türkiye'den Almanya'ya giden bir göçmen kızı olarak, gittiği ülkede kendi yaşattığı sorunlarına çözüm üretmeyerek içe kapanan bir kıza yeni bir soluk, yeni bir umut, yol gösterici rolünü üstlenirken, (Gutjahr, 2011:85-93) aynı şekilde Berivan da Alice'in desteği ile Almanya'da yeniden hayata tutunabilmiştir. Filmin sonunda her iki arkadaş ayrı yurtlara yerleştirilseler de dostlukları

³ Annesi Alice'i 16 yaşında iken dünyaya getirmiş ve o yaştaki henüz bir çocuğa bakabilecek durumda olmadığı için Alice Alice büyükannesi tarafından büyütülmüştür.

⁴ Naylon Poşet

pekişmiş, sorunlara karşı mücadele edebilme ve umutla hayata tutunabilme konusunda birlikte güç kazanmışlardır.

SONUÇ VE DEĞERLENDİRME

Ayşe Polat *En Garde* filminde, ailelerinden uzak, bir öğrenci yurdunda yaşayan iki arkadaşın kültürlerarası öğrenme, göç ve ergenlik sorununu birbirine bağlayarak başarılı bir film ortaya koymuştur. Her iki kız fiziksel, ruhsal gelişim ve dolayısıyla değişim /dönüşüm yaşamakta, bu yaşlarına kadar sosyalizasyon dönemlerinde öğrendikleri verili değerlerle, kurallarla çatışma ve yüzleşme yaşadıkları bir evrededirler. Bu süreçte davranış ve cinsiyet rollerine ilişkin beklentilere yanıt vermek, çocukluktan itibaren yaşadıkları problemlerle yüzleşmek (Gutjahr, 2011:85-93) ve yeniden hayata dahil olmak gibi kritik bir evrede, kendi başlarına mücadele etmek ve kendilerini korumak durumundadırlar. Yönetmen böylesine zorlu bir evrede olan iki arkadaşın sadece bireysel sorunları ile sınırlı bir anlatıya odaklanmak yerine, iki arkadaşın hem kendi aralarında hem de yurt kuralları içinde yaşadıkları sorunlarla mücadelelerinde herşeye rağmen birbirlerine destek olmalarını öne çıkarırken, aynı zamanda kuruma ilişkin de eleştiri getirmektedir. Ayşe Polat'ın filminde iki arkadaşın birlikte gittikleri Eskrim sporunu seçmiş olması da anlamlıdır. Çünkü eskrimde birlikte mücadele etme gibi, mücadele esnasında hem kendi hem de rakibinin gücü ve sınırlarını belirleme önem taşımaktadır. Eskrim sporunda 'dikkat, hazır ol' anlamına gelen en garde sözcüğünün Türkçeye koru kendini olarak çevrilmesi bir tesadüf olmasa gerek. Yönetmen Ayşe Polat, devletin ve Katolik dininin koruması altındaki bir yurtda, iki farklı kültürde yerleşik ve yabancı kökenli, büyüme sürecindeki geç ergenlik dönemindeki iki kız çocuğunun sorunlarının üstesinden gelme, problemlerini çözebilme yetilerini kazanma ve birbirleriyle dayanışma içinde, varolma mücadelelerini konu aldığı bu filmiyle, aslında metaforik olarak göçmenlerin Almanya'daki rollerine de bir göndermede bulunmaktadır. Kendisine bir söyleşide "sinemacı kimliğinin ötesinde, kendinizi hangi toplumun, hangi ülkenin insanı olarak tanımlıyorsunuz (Basutçu, 16.08.2004) sorusuna verdiği yanıt da olduğu gibi, yönetmen çoklu kültürel kimliğiyle her bir kültüre eleştirel bakabilmekte, her birinin olumsuz ve olumlu yönlerini görerek, kendine özgü bir alan oluşturduğuna vurgu yapmaktadır: "Almanya'nın beğendiğim yanları var ama beğenmediğim, benimseyemediğim yanları da oluyor tabii; aynen Türkiye'de olduğu gibi. Aslında, hem Alman, hem Türk hem de Kürt sayılırım. Ayrıca Alevi felsefesi de kimliğimi oluşturan boyutlardan bir diğeri" (Basutçu, 16.08.2004). Çünkü yönetmenin tek boyutlu bir yapıdan ziyade, çoklu kimlik yapısı ile biraz Alice biraz Berivan karakterlerinde olduğu gibi kırılganlıkları, kaçış çizgileri ve her an savunmaya, kendini korumaya hazır bir yaşam sürdürme gerçeği önem taşımaktadır. Sonuç olarak En Garde filminde yönetmen salt Berivan'ın sorunlarını daha çok öne çıkarmaktan ziyade, büyüme sancıları içindeki iki kızın devletin ve Katolik dininin himayesi altındaki bir kurumda yalnızlıkları ve sorunlarıyla başbaşa kalıp, kendi mücadele alanlarını yaratmak durumunda kaldıklarını ortaya koymaktadır.

Kaynaklar

Basutçu, Mehmet (9.8.2004). Berivan ve Alice'in Çilesi. Radikal Gazetesi Kültür Sayfası. <http://www.radikal.com.tr/kultur/berivan-ve-alicein-cilesi-718954/> 14.06.2016.

Basutçu, Mehmet (16.08.2004). Sıradan İnsanlar önemli. Radikal Gazetesi, Kültür Sayfası.

<http://www.radikal.com.tr/kultur/siradan-insanlar-onemli-719599/> 14.06.2016.

Gutjahr, Ortrud (2011) "Unterselbstbehaftungsdruck Asylsuche und Neuorientierung in Ayşe Polats Adoleszenzfilm En Garde", Türkisch deutscher Kulturkontakt und Kulturtransfer. (Özil, Şeyda; Michael Hoffman, Yasemin D.Yücel (Hrsg):İçinde. V&R Unipress: Göttingen:85-93.

Tosun, Akil Fikret (2006). Almanya'da Yaşayan Türk Yönetmenlerin Filmlerinde Göçmen Olgusu. T.C. Dokuz Eylül Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü, Sinema-TV Ana Bilim Dalı Yüksek lisans Tezi.

Treiblmayr, Christopher (2011). "Ein Mann ist ein Mann und ein Loch ist ein Loch." İdentitaeten In Bewegung:Migration im Film. Bettina Dennerlein, Elke Frietsch(Hg.):içinde. Transcript:Bielefeld:191-224.

Uçar İlbuğa, Emine (2006). "Alman Medyasında Göçmen Temsilleri" Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesi Dergisi, 2006(5). 59-82.

Uçar İlbuğa, E. (2014). "Fatih Akın Sineması'nda ulusötesilik", 1st International Communication Science and Media Studies Congress, Kocaeli /Türkiye 12-14 Mayıs 2014.

Ulusay, Nejat (2008). Melez İmgeler. Ankara:Dost.

Schauspielerinnen Maria Kwiakowsky gestorben (8.07.2011).

<http://www.morgenpost.de/kultur/article105040937/Schauspielerinnen-Maria-Kwiakowsky-gestorben.html> Erişim Tarihi:13.06.2016.

http://www.goethe.de/ins/tr/tr/ist/ver.cfm?fuseaction=events.detail&event_id=20733337. E.T. 14.06.2016.

http://www.filmportal.de/film/en-garde_72dea4d04b4b4cbb9d3b2d56b159f3b5

E.T.14.06.2016.

Emine Uçar İlbuğa. 1991'de Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi'nden mezun oldu. 1994'de Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Güzel Sanatlar Eğitimi Ana Bilim Dalı'nda Yüksek Lisans Eğitimi'ni "Türk Sinemasında Sansür" konulu tezi ile tamamladı. 2004'de Hamburg Üniversitesi'nde Mediendidaktik, Medienpaedagogik alanında Fersehkonsom von türkischen Jugendlichen adlı tezi ile doktora eğitimini tamamladı. 2007 yılından bu yana Akdeniz Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo Televizyon Sinema Bölümü, Öğretim Üyesi olarak görev yapmaktadır.